

Til fru Line Barfod vil jeg sige, at jeg godt forstår pointen, at når man har en børnetelefon eller flere børnetelefoner rundt omkring, så er det vigtigt, at de sager kan blive fulgt op.

Kl. 14.30

Jeg er ikke uenig i synspunktet om, at der skal være personale. Det, jeg bare mener, er, at det nok er vigtigt, at vi bruger det eksisterende netværk og det eksisterende personale. Der kan udmærket være en socialrådgiver eller en psykolog, som kender familien i forvejen, og det burde jo nok være dem, som får at vide, at her er et problem, frem for at det er et helt nyt netværk, vi opfinder, og nogle folk, som jo ikke kender til sagerne, ikke kender til familien, ikke kender til lokalområdet og baggrunden.

Det er den måde jeg mener vi skal køre videre med det her forslag på.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at på trods af at hr. Flemming Oppfeldt mener, at børn og unge skal inddrages, skal børn og unge ikke inddrages, når det drejer sig om Velfærdskommissionens arbejde. Så vil jeg godt have at vide: Hvorfor?

Dernæst vil jeg godt bede hr. Flemming Oppfeldt om at læse bemærkningerne om Børnetelefonen en gang til. Børns Vilkår har en landsdækkende telefon, men det er kun et sted, hvor man som barn kan ringe ind og få en umiddelbar rådgivning, men de tager ikke det skridt videre at gå konkret ind og sørge for at hjælpe barnet.

Det har man så gjort i et samarbejde i Frederiksborg Amt, hvor man, hvis et barn ringer til Børnetelefonen, kan formidle en hjælp, således at barnet rent faktisk kan få konkret hjælp af den sagsbehandler, af den psykolog eller den kompetente person, som i øvrigt ved noget om den konkrete sag, kender til barnet, barnets familie og barnets problemer.

Der synes jeg, at hr. Flemming Oppfeldt er lidt hurtig i afvisningen af ét sted, hvor barnet kan henvende sig. Det er nemt, det er enkelt, et telefonnummer, så er den hjemme, og så kan barnets problemer i øvrigt konkret blive løst.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Det med Velfærdskommissionen er da et interessant forslag, men det kan jeg ikke sådan afgøre her på stående fod. Jeg synes, det er udmærket,

hvis der også er nogle kanaler for, at børn og unge kan bidrage med nogle input, for det er jo selvfølgelig deres fremtid, vi her taler om.

Så er der stadig væk det her med Børnetelefonen. Jeg vil bare sige, at jeg synes, det er for fatigt, hvis vi tror, at i og med at vi laver et eller andet centralt, stort, statsligt telefonnummer, man kan ringe til, så kan vi løse folks problemer. Den holder ikke. Det er bare det, jeg siger.

Det er helt fint, hvad man gør rundt omkring, at man laver nogle linjer, nogle børnetelefoner og den slags, og det er specielt godt, hvis disse muligheder eller disse steder, man kan ringe til, også får en kontakt til det lokale netværk, til dem, der i virkeligheden kan gribe ind og hjælpe familien og det pågældende barn i lokalområdet, frem for at det bliver et omsøbssted, som man ringer til, og så skal de alligevel til at finde lokalområdet bagefter.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer for hr. Flemming Oppfeldts mod til at være uenig med statsministeren i spørgsmålet om, hvorvidt unge skal inddrages i Velfærdskommissionens arbejde. Det er modigt gjort lige før et landsmøde.

Så mener jeg ikke, at vi skal tale imod hinanden eller snakke os fra hinanden om, hvorvidt man skal sikre den der ret enkle måde, børnene kan få mulighed for at få hjælp på, ved at henvende sig et sted, hvor der er voksne, der kan tage sig af deres sag. Jeg tror i og for sig, at hvis vi får snakket lidt tættere om, hvordan vi kan komme videre med børnenes muligheder for at klage, bliver vi enige.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Min hensigt var jo ikke at bringe statsministeren i vanskeligheder på Venstres landsmøde. Men jeg vil bare sige, at det, jeg sagde før, var jo, at hvis børn og unge har nogle synspunkter i forbindelse med Velfærdskommissionens arbejde ligesom i alt andet politisk dannelsesarbejde, ja, men så er det da vigtigt, at der findes kanaler, således at disse synspunkter kan komme frem.

Det var egentlig det, jeg gav udtryk for og hverken mere eller mindre.

Formanden:

Så kan vi vist gå videre i ordførerrækken.